

to Formuemasser slaas sammen, baade Aktiver og Passiver, og af den samlede Masse skal begge Kreditorer have deres Fyldstgørelse. At den samme Situation indtræffer allerede efter den hidtil gældende Ret, indeholder ikke en Risiko af samme Omfang; thi her er det normalt Manden, der alene hæfter for Boets Gæld og raader over dets Aktiver, og Hustruens Selverhverv indtager med Hensyn til Gældshæftelsen en Særstilling, hvis det er Manden, der dør først. Efter Forslaget til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger har hver Ægtefælle — som anført — sit eget selvstændige Formueomraade, og der, hvor denne Nyordning maatte faa praktisk Betydning, maa man netop regne med, at Situationer af den ovenfor beskrevne Art oftere vil opstaa.

Adgangen til at sidde i uskiftet Bo bør derfor formentlig paa dette Punkt lide en Indskrænkning. Er det den førstafdøde Ægtefælle, der er den gældbundne, vil den efterlevendes egen Interesse i ikke at overtage den insolvente Bodel med Aktiver og Passiver i Reglen være tilstrækkelig Betyggelse for hans Arvinger og Kreditorer, og en større har de i alt Fald ikke Krav paa, saa vist som en Kreditor aldrig vil kunne forhindre sin solvente Debitor i at foretage en økonomisk ødelæggende Disposition. En Ret for den længstlevendes Kreditorer til her at kræve en Opgørelse vilde ogsaa praktisk taget let helt undergrave det uskiftede Bo.

Er det derimod den længstlevende, hvis Affærer staaar slet, har han stor Interesse i at overtage den førstafdødes Bodel for dermed at forbedre sin egen daarlige Økonomi, og heroverfor vilde den førstafdødes Arvinger og Kreditorer staa magtesløse. Her tiltrænges der et Retsmiddel. Er den længstlevende fallit, er Sagen simpel nok, idet man forbyder Fallenten at overtage Boet til Hensiddens i uskiftet Bo, og Fallitten vil altid være Skifteretten bekendt, saa at nærmere Undersøgelse er overflødig. Vanskeligere er Sagen, hvis han blot er insolvent. En Pligt til selvstændig at undersøge dette Forhold i alle Tilfælde kan man vanskelig paalægge Skifteretten, da dette Arbejde vilde være saa omfattende, at en delvis Skiftebehandling maatte finde Sted; for at man kunde overse Forholdene i Boet. Men den Fortsættelse af det hidtidige økonomiske Liv, som den længstlevende skulde opnaa med det uskiftede Bo, vilde da kunne lide et væsentligt Afbræk alene af Hensyn til en ganske lille Del af samtlige Tilfælde. Man nøjes derfor med en Bestemmelse om, at saafremt det

godtgøres, at Ægtefællen er insolvent, har han ikke Ret til at hensidde i uskiftet Bo. Dette har den Betydning, at de interesserede — Arvinger eller Kreditorer — herved faar et Middel til at hindre den insolvente i at overtage Boet.

Det har været overvejet, om den umyndiggjorte burde udelukkes fra at sidde i uskiftet Bo. Men da der for dennes Vedkommende kan være samme praktiske Trang dertil som for andre Ægtefæller, og da hans Raaden, netop paa Grund af hans Umyndiggørelse og den deraf følgende Indskrænkning i hans Raadighed, rummer mindre Fare for Arvingerne end saa mange andres, mener man ikke at burde opstille noget Forbud paa dette Punkt, hvor det heller ikke kendes i gældende Ret.

I Udkastet af 1918 og Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 var Adgangen til at hensidde i uskiftet Bo udelukket i flere Tilfælde end i nærværende Udkast, idet Bestemmelsen i § 72 (§ 142) var affattet i nøje Overensstemmelse med Reglerne om Bosondring i § 48, jfr. § 38 i Regeringsforslaget fra Rigsdagssamlingen 1924—25 til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger. Kommissionen har imidlertid fundet, at Bestemmelsen i det tidligere Udkast var vel vidtgaaende og vilde besværliggøre Udleveringen af Boet til den efterlevende Ægtefælle til Hensiddens i uskiftet Bo og derved ødelægge en af Fordelene ved de nugældende Regler om uskiftet Bo: den lette og hurtige Udlevering af Boet uden for store Indgreb i den efterlevende Ægtefælles økonomiske Liv.

ad § 4.

Bestemmelsen i § 4 er af mere formel Natur. Det paalægges den Ægtefælle, der vil sidde i uskiftet Bo, at gøre en Anmeldelse derom til Skifteretten, hvilket er nødvendigt, da denne jo ellers skulde tage afdødes Bo under Behandling. Samtidig med denne Anmeldelse skal han give Oplysning om de Børn, med hvem der skal siddes i uskiftet Bo.

I Udkastet af 1918 og Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 til Lov om Ægteskab fandtes i den tilsvarende Bestemmelse § 73 (§ 143) en Regel om, at der for umyndige og fraværende Arvinger skulde beskikkes en Værges til at varetage deres Interesser i Anledning af den fremsatte Begæring om Hensiddens i uskiftet Bo. Denne Bestemmelse har Kommissionen udeladt i nærværende Udkast, da de umyndige og fraværende Arvingers Tarv er varetaget paa